

Január 24.

Szent Timót püspök

Szent Pál apostolnak tanítványa.

Lisztra városában született Kis- Ázsiában. Apja pogány, anyja zsidó származású. A Szentírást anyjától tanulta és szorgalmasan gyakorolta is tanításait. A liztrai keresztények, ismervén keresztényi életét, Szent Pál látogatásakor szent apostolnak ajánlották őt. Ettől fogva Timót követte Szent Pált az utazásai és keresztény hite terjesztése során. Hogy Timót a zsidók ellenkezését elkerülje, körülmetéltette magát Szent Pál által. Szent Pál tanítóvá tette őt, együtt járták be Kis- Ázsiát, Európában Filippit, Tesszalonikát és Bereát, mindenütt hirdetve az evangéliumot. Bereában a zsidók üldöztetése miatt Timót megerősítette a híveket, Szent Pállal alamizsnát gyűjtött a szegényeknek és a korintusi egyenetlenségeket is segített eligazítani. Püspöknek szentelve az efezusi egyházat kormányozta. Szent Pál apostol két levelet írt hozzá. Pál leveleiben útmutatást és üdvös intéseket is ír, valamint Timót iránti szeretetéről ad tanúbizonyságot és dicséri szép tulajdonait.

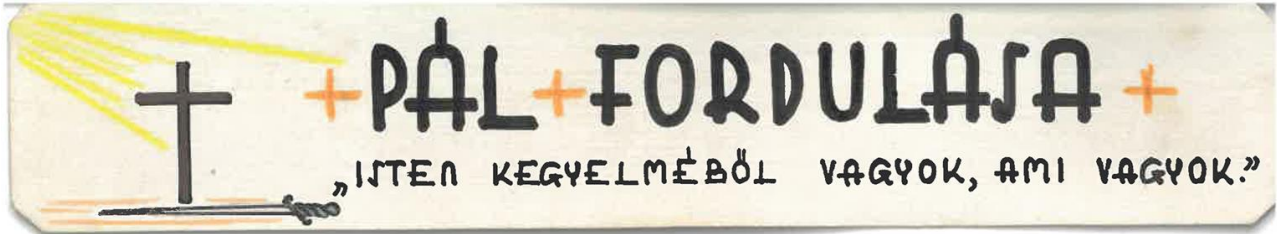
Szent Timót vértanúi halált szenvedett Efezusban. A pogányok Diana- ünnepén több illetlenséget követtek el, amire Timót felhívta figyelmüket és megfedte őket ocsmányságuk miatt. Ezért a pogányok, megkeményítve szívüket, botokkal verték meg. Meghurcolt és vérbe fagyott testére a keresztények találtak rá, az Efezus melletti hegyen helyezték örök nyugalomra.

Szent Timót Szent Pál mellett megtanulta, milyen nehézségekkel kell szembenéznie annak, aki az evangélium terjesztésére vállalkozik.

† Úr Isten, légy tekintettel gyöngeségünkre, s adj nekünk vezetőt, kinek nyomdokit utánozva, eljuthassunk hozzád. És minthogy gyarlóságunk fél a nehézségektől, Szent Timót püspök példája bátorítson az akadályok megelőzésére, közbenjárása pedig nyerjen tőled malasztot azok meggyőzésére. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Január 25.

Szent Pál megtérése

Krisztus Urunk ereje mindenható. Ő támasztotta fel Lázárt és változtatta meg a dühögő Saul. A lelkét vezette új életre, hogy örökké éljen.

Saul Tarsusban született zsidó szülőktől. Apja, tarsusi polgárként római polgári joggal bírt, a farizeusok felekezetéhez tartozott. Saul fiatal korában Jeruzsálembe küldték Gamaliel tanítóhoz, hogy a Mózesi törvényt tanulja. Dicséretes előmenetele kapcsán csatlakozott a farizeusokhoz és a másképp vélekedőknek bevallott ellensége lett. A keresztények ellen erős volt gyűlölete.

Amikor Szent István szerpapot, az első vértanút, a zsidók megkövezték, Saul beleegyezését adta. A zsidó főpapok a keresztények elleni üldözésben Sault küldték, hogy a Jeruzsálemet sietve elhagyó keresztények után eredjen. Út közben, ahogy Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen világosság vette őt körül az égből, és a földre esve szózatot hallott: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Ő megkérdezte: „Ki vagy Uram?” „Én Jézus vagyok, akit te üldözöl.” Erre Saul reszketve és álmélkodva kérdezte: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjek?” az Úr pedig azt felelte: „Kelj föl, menj a városba, ott majd megmondatik, miként cselekedj!” A férfiak, akik Sault kísérték, hallották a szózatot, de nem láttak senkit. Saul felállva a földről kinyitotta szemét, de nem látott vele, ezért kézen fogva vezették Damaszkuszba. Ott 3 napig nem látott, nem evett és nem ivott. 3 nap múlva az Úr látomásban megparancsolta Ananiás tanítványnak, hogy keresse fel Saul. Ananiás vonakodott ezt megtenni, mondván, jót nem hallott Saulról, a keresztények üldözőjéről. De az Úr azt mondta: Menj, mert kiválasztottam őt neked, hogy hordozza nevedet a nemzetek, királyok és Izrael fiai előtt, és megmutatom neki, mennyit kell szenvednie a nevéért. Ananiás teljesítette az Úr kérését, Saulra tette a kezét és azt mondta: „Saul, az Úr küldött engem, aki az úton megjelent, hogy láss és beteljél Szentlélekkel.” Saul visszanyerte látását, megkeresztelkedett és a damaszkuszi tanítványokkal hirdette az igét az imaházakban.

Gondolkodását, érzelmeit, cselekedeteit egy perc alatt változtatta meg Jézus Krisztus. Az ő egyházának üldözőjét védőjévé tette. Rendkívüli dolgokat vitt végbe Isten e nagy apostol által, aki Pál néven vallotta ettől kezdve: „Távol legyen tőlem másban dicsekedni, mint a mi Urunk, Jézus Krisztusnak keresztjében!” (Gal 6-14)

Szent Pál városról városra járva hirdette az evangéliumot. Mivel a származása révén a tudományokban jártas volt a zsidóknak zsidóul, a görögöknek görögül hirdette a

mennyei tanokat. A tudósoknak a tudósok nyelvén, a tanulatlanoknak a saját egyszerűségükhöz alkalmazkodva tanított. Szárazföldön és tengereken, ismerősök és ismeretlenek között kiállott veszedelmekben, megostoroztatások, megkövezések, rágalmak dacára járt, prédikált, írt, hogy megismertesse és dicsőíttesse Jézus Krisztust, akiért meghalni is képes volt. Nagy apostoli buzgóságának eredményeként Ázsia és Európa igen sok városában keresztény közösségek jöttek létre.

Ez az oka, hogy Szent Pált a nemzetek apostolának nevezik.

† Úr Isten, ki Szent Pál prédikálása által az egész világot tanítottad, adjad kérünk, hogy kik ma megtérésének emlékét üljük, példáját követve, hozzád jussunk. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Január 26.

Szent Polikárp püspök és vértanú

Az apostoli hagyomány követője, Szmirna városának püspöke. Szent János apostol és evangelistától tanulta a keresztényi hitet, és másokkal is beszélt, akik Krisztust személyesen ismerték. Így tanulta a krisztusi tanítást szóról szóra, abban nem változtatott semmit, így is tanította. Ezért van nagy jelentősége a hagyománynak a hit kérdésében.

Szent Polikárp gyermekkoráról kevés információ áll rendelkezésre, csupán az, hogy Szent János tanítványa volt, aki Szmirna város püspökévé is szentelte. Tettel, szóval és írással tanított, de iratai közül csak a Filippiekhez írt levele maradt fenn.

158-ban Rómába utazott Szent Anicét pápához, hogy egyeztesse vele a húsvét ünneplésének menetét, mely abban az időben a nyugati (nem szakították meg a húsvét előtti böjtöt és vasárnap tartották a húsvétot) keresztények és a keleti zsidó keresztények (megszakították a böjtöt és akár hétköznapon is ünnepelték a húsvétot) között böjtben, ünneplési időben eltérő volt. Míg Polikárp a nyugati, hagyományos és evangéliumi tanítás szerint tartotta a húsvétot, ennek rögzítésére csak később, a niceai zsinaton került sor. Polikárp főpásztori működéséről kevés leírás készült, az azonban ismeretes, hogy az eretnekektől iszonyodott, igyekezett őket a keresztényi hitre nevelni, megtéríteni.

A 169 körüli keresztényüldözésben vált Szent Polikárp is vértanúvá. Szemtanúk és a szmirnai hívek írták le szenvedéseit. Amikor Szmirnába érkezett az üldözési parancs, a keresztényeket bebörtönözték. A pogány nép és a zsidók megfigyelték Polikárp püspököt is, aki nem akart elmenekülni üldözői elől. De a keresztények rábeszéltek, hogy vonuljon félre és tartsa meg életét az egyház javára. Engedett a kérésnek, egy közeli mezei lakba ment néhány követőjével együtt, ahol imádsággal töltötték idejüket. Sokáig nem bújhatott el, üldözői rátaláltak. Az őt elfogó katonákat előbb megvendégelte, majd hagyta, hogy számárháton vezessék a bírák elé (éppen nagyszombaton). Polikárp a bírák előtt állva mennyei szózatot hallott: „Erős légy és férfiasan küzdj, Polikárp.” A szózatot hallották a keresztények, de a szószólót nem látta senki. A főtiszt felszólította Polikárpot, hogy tagadja meg és illesse szidalmakkal Krisztust. Polikárp így válaszolt. „Nyolcvanhat esztendeje már, hogy szolgállok neki, és soha nem tett nekem semmiféle rosszat. Hogy illethetném szidalmakkal az én királyomat, ki engem megváltott?” A főtiszt felszólította, hogy esküdjék a császár

jóllétére és erre a népet is szólítsa föl, de Polikárp megtagadta. Máglyát építettek és azon megégetni szerették volna, azonban Polikárp Istenhez imádkozott, mikor a lángok fölfelé lobogtak, teste mellett kétfelé nyílván, hogy őt ne sértsék meg. Ekkor a főtiszt a szívét döfte át, melyből egy galamb szállt fel, a kiömlő vér pedig eloltotta a tüzet. Testét a keresztények szerették volna méltón eltemetni, de főtisztet rábírták a zsidók, hogy égesse el a testet, nehogy a keresztények ettől kezdve Polikárpot kezdjék imádni. A keresztények így csak a csontjait szedhették össze és temették el, hogy később sírjánál imádkozhassanak.

Szent Polikárp élete figyelmeztet minket, hogy milyen fontos lelkiismeretesen megőrizni a hagyományt a hitben. A hamisítatlan hagyomány szerint a tanítás kútfeje Jézus Krisztus, az út, igazság és élet – kinél az örök élet igéi vannak – a mi egyedüli mesterünk. Amit ő az apostoloknak el nem mondott, azt a pünkösdi napján adatott szentlélek sugallta nekik.

Szent Polikárp példája figyelmeztet, távol álljon tőlünk Krisztus Urunkat szidalmazni, megtagadni, inkább dicsérjük, magasztaljuk, áldjuk őt. Szent Polikárp ereklyéit összegyűjtötték hívei, többre becsülték bármilyen drágakőnél, aranynál. Ezért a szent ereklyék tisztelete is nagyon fontos.

† Úr Isten, ki minket vértanúdnak, Szent Polikárp püspöknek évfordulati ünnepével megörvendeztetsz: adjad kegyelmesen, hogy kinek dicső kimúlásáról megemlékezünk, annak pártfogását is tapasztaljuk. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Január 27.

Aranyszájú Szent János püspök és egyháztanító

Az egyház oszlopának, Jézus Krisztus harsonájának nevezték kortársai. Az egyház szónokai között őt illeti az elsőség.

Lelki erősségét Szent Pál szavai mutatják hűen: „Mindenekben viseljük magunkat, mint Istennek szolgálói, sok tűrésben és háborúságokban, szűkölködésekben, szorongatásokban, verettetésekben, tömlöcökben, zendülésekben, munkákban, virrasztásokban ... dicsőség és gyalázat által, gonosz és jó hír által.” (II. Kor 6,4)

344 körül Antiokiában született. Apja a császári csapatok kormányzója volt Szíriában, de hamar meghalt, így János nevelését nemes lelkű anyja vette át. Az Úr félelmére és a kor igényeinek megfelelő ismeretekre taníttatta, majd bölcsészetet tanulni küldte Athénba. Tanítómesterei felismerték, hogy ritka tehetséggel áldotta meg az Úr és szorgalma is ehhez fogható. Serdülő korától fogva a remete életre áhítozott, de édesanyja kérésének eleget téve akkor még nem lett remete. Gyermekkori barátja Vazul, a keresztényi életre és a remeteségre buzdította. Ügyvédként dolgozott, de a világ zajában a magányt kereste. Egyszerű ruhába öltözve járt, anyja mellett a szent olvasás, elmélkedés, imádkozás és böjtölés által gyakorolta az erényeket. Illedelmesen hallgatott, bár ez tudós emberként nagyon nehéz volt ott, ahol a mások hiányos állításokat védtek.

Szent Melécz antiokiai püspök 369-ben megkeresztelt őt és három év múlva egyházi olvasóvá tette. A kereszténység tökéletes ösvényein haladt barátjával, Vazullal, 373-ban püspökszentelésre várva elrejtette magát, hogy Vazult választhassák Rafanea városában püspöknek. 30 éves korában, 374-ben az antiokiai remeték közé költözött, négy évig gyakorolta hitét egy öreg remete mellett. Két évig egy barlangban lakott, ám egészsége megromlott, felhagyott a remete élettel. 381-ben Szent Melécz szerpappá, 386-ban Flavián püspök áldozópappá szentelte. Flavián a tanítói hivatalt és a joggyakorlás egy részét is rá bízta, híres szónoki tevékenysége itt kezdődött. Cselekedetei és szónoklatai alapját szolgáltatták a zsidók és eretnekek hibás tanai, a nagyváros romlottsága, az özvegyek és árvák sanyarú helyzete, a fegyelem hanyatlása a papságban és a világiak között, a túláradó fényűzés és az igazságtalanságok. Áldozó papsága második évében az antiókiai nép felzúdult a császár adóterhei miatt, összetörték a császár újonnan emeltetett szobrát, amiért tisztos büntetésre számíthattak. Szent János szónoklattal állt a császár elé és a császári kegyelmet meg is kapták. Szent

János 12 évig minden vasárnapon és ünnepnapon szónokolt, néha egy napon több alkalommal is. A nép nem unta meg hallgatni őt.

A konstantinápolyi püspöki szék 397-ben ürrült meg, amit Szent János nem fogadott el, kis cselszövés árán (Asztér kormányzó meghívta őt kocsikázni a szent vértanúk sírjához, de közben Konstantinápolyba vitte a püspökszentelésre) szentelték püspökké 398-ban. Püspöki székén alázatos volt, a püspöki pompát leegyszerűsítette, a hozzá érkezőket mindig kegyesen fogadta, de napjait magányban szerette tölteni. A megtakarított jövedelméből a betegeknek kórházakat, az utazók számára szállodákat építtetett. Célja és feladata az erkölcsök felélesztése a hibák kiirtása, a szegények, árvák, özvegyek és elnyomottak védelmezése, a fényűzés csökkentése volt. Főpapi buzgóságával és tudományával támadta az egyháziak és világiak hibáit, a szent vértanúk ereklyéit tisztességes helyre vitette, a konstantinápolyi egyházba bevitte az egyházi énekeket, hithirdetőket küldött az északi népekhez, Szíriába és Szentföldre az eretnek és pogány embereknek hirdetni Isten dicsőségét, Krisztus tanítását. Tevékenységét Eutróp főtanácsos nem nézte jó szemmel. Árkád császártól az egyház menhely -jogának megszüntetését kérte, amit a császár meg is tett. A menhely jog azt jelentette, ha valaki üldözői elől a templomban kért menedéket, nem adhatták ki üldözőinek. Az emberi szerencse forgandóságát és a földi javak elmúlását példázta, hogy később Eutróp főtanácsos kényszerült menekülni üldözői elől, az oltár előtt könyörgött és kért kegyelmet a császártól. A konstantinápolyi nők fényűzése és öltözködésük hiányossága miatt is szót emelt, magára haragítva Eudokszia császárnét, aki követelte, hogy Szent Jánost tisztségétől fosszák meg és száműzetésre ítéljék. A nép felháborodásától megijedve Eudokszia Szent Jánost száműzetéséből visszahozta, majd koholt váddal, miszerint barátai gyújtották föl Konstantinápolyt, előbb Niceába, majd Cezáreába, később Kukuzumba hurcoltatta. Szent János egészségét ez megtörte, de tovább hurcolták Putiuntba és Kumunába, ahol halálosan megbetegedett és 407-ben meg is halt. Komonában Szent Baziliszka mellé temették, majd 438-ban II. Teodóz császár, aki Eudokszia császárné fia volt, Konstantinápolyba vitte, ahol a szent ereklye előtt kért bocsánatot szüleinek hibái miatt. A szent test most a római Szent Péter templomban nyugszik.

Aranyszájú Szent János jelmondata: „Semmitől sem félek, hanem csak a bűntől.” Eszerint élt, erre tanította híveit szóban és írásban is.

† Add Uram, hogy gyarapítsa az égi malaszt anyaszentegyházadat, melyet aranyaszájú Szent János püspök és hitvalló jeles érdemei és tanítása által megdicsőíteni kegyes voltál. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Január 28.

Nolaszkói Szent Péter francia szerzetes, rendalapító

Foglyváltó szerzetesrend alapítója, a szegény rabok szívélyes barátja.

1189-ben született Franciaországban Mas-des-Saintes-Puelles-ben.

Apja, Nolaszó ura, gazdag volt és istenfélő. Péter már kisgyermek korában alamizsnát könyörgött a szegényeknek, ifjú korában a zsebpénzét fordította a szegények megsegítésére. Az isteni szolgálton is mindennap megjelent, sőt az akkor még szokásos éjjeli zsolozsmázást sem hanyagolta el. Iskoláit szép eredménnyel végezte. 15 éves korában meghalt az apja, anyja házasságkötésre szeretne volna rábírní. Péter magát Krisztusnak szentelte, csak a megfelelő időt várta ennek megvalósítására. Abban az időben a katolikusok és az eretnekek csatáztak egymással. A mureti ütközetben arragóniai I. Péter elesett és hatéves fiát, Jakabot, montforti Simon Nolaszkói Szent Péterre bízta és visszaküldte Arragóniában Barcelonába. így lett Szent Péter a kiskorú arragóniai Jakab király tanítója. A palotában is szerényen élt, szerzetesi ruhát viselt, a nappal és éjszaka két-két óráját imádságra és elmélkedésre fordította. Az isteni gondviselés vezette, alkalmá nyílt közelebből megismerni a keresztény rabok helyzetét. Szüleitől nyert és hivatala által gyűjtött vagyont mind a keresztény foglyok megváltására fordította. Sőt, házról házra járva prédikált és alamizsnát gyűjtött, hogy minél több foglyot válthasson meg. 1223-ban álmában a Boldogságos Szűztől buzdítást kapott, hogy foglyváltó rendet alapítson, amit meg is valósított. Felébredve tapasztalta, hogy Jakab király és az ott tartózkodó pennafori Szent Rajmund is ugyanezt az álmot látták, hasonló buzdítást kaptak Szűz Máriától. Így jött létre Szűz Máriának a foglyok váltságdíjáról nevezett rendje. A rend szabályait Szent Rajmund fogalmazta meg. Szent Lőrinc napján, augusztus 10-én, a szerzetesrendek közös fogadalmán, a tisztaságon, szerénységen és engedelmisségen kívül arra is kötelezte magát a rend, hogy tagjai szükség esetén életüknek szabadságát is képesek feláldozni a rend céljára. A rendi öltözék fehér öltöny és vállkendő lett, a szerzetesek mellét arragóniai kereszt díszítette, amely bizonyította, hogy a rend az arragóniai király védelme alatt áll. Megalakuláskor tizenhárom spanyol nemes vette át az öltözéket, de rövidesen olyan sok tagja lett a rendnek, hogy több kolostort kellett építeni. Valenciában, Granadában, Algirban váltottak meg foglyokat, amely siker hatására újabb és újabb tagok csatlakoztak adományokkal a szerzetesrendhez. Több, mint harminc évig kormányozta Szent Péter

a szerzetesrendet, a Boldogságos Szűznek pártfogása alatt ezreket váltott ki a fogságból. 1256 Karácsonyának éjjelén halt meg.

Nolaszkói Szent Péter élete arra figyelmeztet minket, hogy bár rabszolgaság már nincs, de élnek cselédek, akik másokat szolgálnak, és olyan emberek is, akik nem gyakorolhatják szabadon például saját katolikus hitüket, nem tarthatnak böjtöt, nem jutnak el templomba szentmisére.

† Úr Isten, ki Nolaszkói Szent Pétert csudálatos módon tanítád, hogy szereteted példája szerint a hívek kiváltására Egyházadat új szerzetesrenddel gyarapítsa: engedd kegyelmesen, hogy esedezése által a bűn szolgaságából kimenekülve, az égi hazában örök szabadságnak örvendjünk. Ki élsz és uralkodol mindörökkön örökké. Amen.

Január 29.

Szalézi Szent Ferenc püspök

Egyike a legszeretreméltóbb embereknek. Kedves, jóságos, nyájas, a legmegátalkodottabb akaratúakat is megszelídítette.

Az Annecy városától 3 mérföldre fekvő Szaléz várában született 1567-ben, grófi családban. 2 hónappal korábban érkezett a vártnál, így kétes volt, hogy életben maradjon. Édesanyja istenfélő asszony volt, ő ismertette meg a szentek életével, magával vitte az anyaszentegyházba, a szegények iránti szeretetre oktatta. Egyszerűen, de nagyon tisztán öltözködött, élete során mindvégig, ezt is édesanyjától tanulta. Apja országos hivatalokra kívánta nevelni, ezért nyilvános iskolákba járatta. Párizsban is tanult. Apja parancsára minden olyan ismeretet megszerzett, ami a grófi státuszhoz szükséges volt, pl. tánc, művészet, lovaglás, de alapvetően az anyja adta irány felé fordult szívesen. Párizsban egy kapucinus szerzetessel társalgott szívesen, hetente áldozott és 17 évesen Szent István egyházában örök szüzességet fogadott. 1584-ben Paduába ment jogtudományt tanulni, ahol olyan súlyos betegséget szerzett, amelyre nem volt gyógymód. A legnagyobb odaadással várta a percet, hogy a Teremtő elszólítsa és testét az orvostudománynak ajánlotta boncolás céljából. Kigyógyult betegségéből, kitanulta a jogtudományt és haza szeretett volna térni, de apja Olaszországi körútra készítette. Meglátogatta Ferrarát, Rómát és Lorettót is, majd hazament. Ekkor 24 éves volt. Apja a chamberly tanácsban tanácsosi hivatali állást szerzett neki és grófi családhoz illő házasságot ajánlott. Ferenc azonban papi pályára vágyott, egész életét Istennek és az egyháznak szentelve. Apja nem könnyen, de beleegyezett fia választásába, így Ferenc nemsokára szerpap, genfi prépost, majd a genfi püspök segédje lett. 1593. december 18-án szentelték pappá.

Kedves hitszónok, buzgó gyóntató volt, nagyon szerették hívei emiatt. Annecyben megalapította a Szent Kereszt Társulatot a tudatlanok oktatására, a szegények és rabok vigasztalására. A szegényeknek bőséges alamizsnát adott, a szemérmes koldusoknak a zsebkendőjét adta, amelybe pénzt rejtett. A vak és sánta koldusokat, akik hozzá mentek gyónni, maga kísérte kézen fogva a gyóntatószék térdeplőjéhez.

Ebben az időben achablaisi hercegség területén igen elterjedtek a Kálvini tanok, ahol mindösszesen hét katolikus hitű ember élt. A nehézségek és a szülői ellenkezés dacára odaköltözött és álméltó gerjesztő buzgósággal és kitartással annyira vitte hite terjesztését, hogy az egész hercegség elhagyta a Kálvini tanokat és a katolikus egyház hívőinek körébe tért vissza. Szeretetteljes bánásmódja és irgalmassági cselekedetei miatt, melyeket egyformán alkalmazott a katolikusok és a kálvinisták között a pestis járvány idején is, igen megkedvelték őt a hívek. Mindig többen és többen hallgatták

nyilvános beszédeit, vitatkozásait. Így hat év alatt húszezer kálvinista tért vissza a katolikus egyházba. Több író hetvenezerre teszi ezeknek a hívőknek a számát.

Szent Ferenc annyira szelíden bánt az emberekkel, hogy ezért még szemrehányást is kapott. De vallotta: „Inkább küldöm én őket szelídségem miatt a tisztító tűzbe, hogysen keménységem által a pokolba”. Akár dicsérték, akár gyalázták, ő előrehaladt mindent átkaroló szeretetével.

1602. december 18-án szentelték genfi püspökké. Beszédei szelíd, alázatos, szeretetteljes lelkének visszatükröződései voltak. Ha dorgált, úgy tudta előadni, hogy abban több volt az olaj, mint az ecet. A felebaráti dorgálásról azt tartotta: „Az nehezen emészthető eledel, s hogy azt a szeretet tüzénél előbb jól meg kell főzni, hogy minden nyersességét elveszítse, különben hasonló lesz az éretlen gyümölcshöz, mely rágást okoz ... a jó orvosság, ha rosszul alkalmaztatik, méreggé válhatik ... az ítélet teljes hallgatás mindig jobb, mint azon igazság, mely szeretetlen”.

Nem világmegváltó tettekre készítette magát, hanem a mindennapi legkisebb foglalkozások legpontosabb teljesítésével foglalkozott. Amikor csak hárman jelentek meg a templomban, akkor is prédikált. Amikor egy közülük megköszönte neki a beszédet és megvallotta, hogy régen nem hallotta már Isten igéjét, de ezen változtatni fog, Szent Ferencnek ez volt a legnagyobb öröme. Nyájának „öregjei és aprójai” a leggyengédebb szeretettel viszonzták szelídségét. A gyermekek hozzá simultak, teljes nyíltsággal beszéltek vele, az idősebbek tanácsért és vigasztalásért jártak hozzá. A szegények egyszerű ajándékát kegyesen fogadta: a maréknyi diót vagy gesztenyét, az egy pár tojást, egy darab sajtot. Ellenben a tehetősebbektől, gazdagoktól csak nagyon ritkán fogadott el ajándékot. Amikor Párizsban prédikált, sok főrendű asszony hallgatta őt, akik tudták, hogy a szegényeknek gazdag alamizsnát szokott adni, a kincstára pedig mindig üres. Küldtek hát neki egy ritka drága és pénzzel megtöltött erszényt. Szent Ferenc megdicsérte a hímzést, de a cseléddel visszaküldte az ajándékot, mondván, hogy köszöni az asszonyoknak, hogy beszédein megjelennek, példájuk által mások lelki épülésére szolgálnak. IV. Henrik francia király jövedelmekkel kínálta, amit nem fogadott el, a piemonti hercegné, franciaországi Krisztina egy drágakövet ajándékozott neki, hogy őrizze meg, de elutasította.

1610-ben Szent Chantal Joanna Franciska asszonnyal megalapította a Sarlós-Boldogasszonyról elnevezett apácarendet. A rend tagjai főrendből származó olyan lányok voltak, akik nem rendelkeztek megfelelő hozománnyal, vagy valamely testi fogyatékossgal bírtak, emiatt nem házasodhattak. A rend leginkább neveléssel foglalkozott.

Nemcsak cselekedeteiben és beszédeiben alkotott nagyot, hanem írásaiban is. Legkedvesebb munkája a Philothea, vagyis útmutatás az istenes életre címet viseli, amelyet majd minden élő nyelvre lefordítottak és százezrek olvastak.

1622. december 28-án halt meg szélütésben. VII. Sándor pápa 1661-ben boldoggá, 4 évvel később szentté avatta.

† Úr Isten, ki azt akartad, hogy a lelkek üdvösségére Szent Ferenc hitvalló és püspök mindenkinek mindene legyen, engedd kegyelmesen: hogy szeretetednek édességétől elárasztva, az ő intései szerint s érdemeinek pártfogása által örökké tartó örömben részesüljünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Január 30.

Szent Martina szűz és vértanú

Az Úr valóban erőssége a benne bízóknak. Álmélkodásra indító erősséget és kitartást ad azoknak, akik a veszedelmek közeledtével nem saját karjukban bíznak, hanem hozzá folyamodnak.

Sándor császár idejében keresztények elleni támadást indítottak ellenségeik. Martina a római gazdag szűz szolgálóival és szolgálóival imádságba volt merülve, amikor a poroszlók megtalálták. Udvariasan felszólították, sőt inkább kérték, hogy Apolló bálványának mutasson be áldozatot. Szent Martina felismerte, hogy itt hitének megtagadásáról vagy halálról van szó. A poroszlóktól türelmet kért a válaszadásra, bement a keresztények imahelyére és a teljes Szentháromság egy Istennek ajánlotta föl magát és egész helyzetét. A szent hit nyújtotta erősséggel ment a bálványtemplomba és a bálvány előtt mindenki hallatára Istenhez imádkozott, hogy mutassa meg erejét és szégyenítse meg az ördög álnokságát. A beszéd végeztével földrengés döntötte le a szobrot és döntötte romba a bálványtemplom nagy részét, a törmelékek maguk alá temették a bálványpapokat. A pogányok ezt nagy bűvészi erőnek tulajdonították és Martinát arcul verték, szempilláit marcangolták, de egy láthatatlan erő visszatartotta őket. A hóhérok négy fehér ruhás alakot vettek észre Martina körül, akiktől megijedtek. Martina kérte Istent, hogy adjon a hóhéroknak malasztot, hogy megtérjenek. Így is történt, a hóhérok a kivégzésük kapcsán a vérpadon sem cáfolták meg keresztényi hitüket.

Martinát a börtönből másnap kivezették, testét összemetélték, megbotozták. Mindvégig állhatatos maradt hitében és ismét angyali vigasztalásban részesült. Diana szobrához vezették, ahol ismét Istenhez imádkozott, mire a szobor ledőlt és összetört. A pogányok ígérekkel is ostromolták, amit nem fogadott el. Kiéhezett oroszlán elé vitték, de az a lába elé feküdt és lábát nyalogatta.

Életének kard vetett végét 228-ban. Testét a Kapitolium mellett temették el, ahol később templomot emeltek. A templomot VIII. Orbán pápa felújíttatta 1634-ben, ez alkalommal találták meg Martina koporsóját.

Szent Martina élete arra figyelmeztet, hogy Isten az első menedék, hozzá siessünk, hogy szárnyainak árnyával védjen minket. Az ő segítsége a mentő szer. Ezek nélkül se bástya, se pajzs, se orvosság, se bármilyen emberi pártfogás nem képes minket megvédeni.

† Úr Isten, ki hatalmad egyéb csudái közt a gyenge nőnemből is adtál vértanúsági győzelmet: engedd kegyelmesen, hogy kik Szent Martina szűz vértanúi halálának emlékét üljük, példája által hozzád jussunk. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.